

I forhold til de opsparingspligtige vil denne ordning være mindre vanskelig at administrere end mulighed 1 og 2, fordi der ikke skal købes obligationer til de enkelte opsparingspligtige. Hele meddelelsessystemet mellem pengeinstitutter og skattemyndigheder vil blive næsten det samme som efter mulighed 1 og 2.

Ad mulighed 4.

Efter denne ordning skal opsparingsbeløbene indbetales til pengeinstitutter eller skattevæsen og derfra overføres til Nationalbanken. Hvis skatteyderen skal have en egentlig konto i et pengeinstitut, må staten (eller Nationalbanken) godtgøre pengeinstitutterne deres udgifter til forrentning af disse konti. Herudover må pengeinstitutterne under en eller anden form have dækning for de merudgifter, ordningen påfører dem. Systemet med meddelelser mellem pengeinstitutter og skattemyndigheder bli-

ver det samme som efter de foran nævnte muligheder. Herudover må pengeinstitutterne hos Nationalbanken kunne hæve beløb, der skal udbetales som følge af nedsættelser i opsparingsbeløbene ved frigivelse o. lign.

Vælger man at lade skattevæsenet opkræve opsparingsbeløbet, udelukker det ikke, at pengeinstitutterne kan modtage indbetalinger på samme måde, som det i mange kommuner sker ved skattebetalingen. I så fald sparer man det omtalte meddelelsessystem, idet udbetaling af frigivne beløb kan ske gennem skattevæsenet, der ligeledes kan overtage ind- og udbetalinger i anledning af, at opsparingsbeløbene ændres. Udgifter til forrentning af opsparingsbeløbene må afholdes af staten (eller Nationalbanken).

Opsparingsbeløbenes anbringelse i obligationer må efter denne ordning overlades til Nationalbanken.